

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr., a treia-ora 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplac, Nr. 15.

Se prenumără și la poșta și la librării.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază.

Numeri singuratici à 5 cr. se vând în Sibiu: la librăria „Tipografică”, societate pe acțiuni și la librăria L. Michaelis, strada Cisnădiei, 27. — În Alba-Iulia: la librăria Weisz Bernat & loteriei

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

În fața atentatului
— dela Alba-Iulia.

(*) Acei cari nu cunosc poporul român, acei cari n-au pătuns tainele temperamentului seu roman, ce n'are ideal mai sfânt ca onoarea și demnitatea națională, — se află surprinși de furtuna deslănțuită cu o forță elementară în masele pacifice, și la părere apatice astăzi, ale Românilor din țeara noastră. Acei cari, atrofiați eticește, și-au înecat în băltoacele materialismului orice pornire ideală, ori-ce capabilitate de aperecepție a manifestațiilor de iubire către un ideal, — aceia toți nu pot înțelege noima agitației vijelioase care bătute tot mai năpraznic teritoriile românești ale patriei...

Asemenea oameni ceci și fără de rost în vieța obștei, nu credem să se găsească nici unul în sânul neamului nostru. Nici unul! Noi toți, cărturari și țărani, dela vâdică până la opincă, intransigenți și moderati, radicali și oportuniști, bătrâni și tineri, bărbați și femei, — am fost atinși egal de brutal, am fost violați egal de sâlbatec în sentimentele noastre de pietate față cu eroii trecutului de glorie dela 1848, sântem revolțati în conștiința noastră națională egal de puternic. Insulta ne mai pomenită dela Alba-Iulia a lovit în neamul nostru întreg...

Pentru-ce?

Răspunsul este categoric și atât de luminos pentru ori-cine, încât l-au înțeles chiar și gazetarii șovinisti ai maghiarimei, cari din cultul ce-l avem pentru marele Iancu au făurit — ridicol! — un straniu cap de acuzație în contra noastră pe născocita temă a »tradărei de patrie«.

În faimosul seu articol rășboinic despre chestia Iancu, ziarul cel mai cetit de Unguri și astăzi guvernamentalul »Budapesti Hirlap«, constată textual: »...Acela care susține, că o părere (?) exprimată despre Iancu este o vătămă față cu poporul român, acela ne face să credem, că **poporul român și astăzi are aceleași idei pe care le-a avut Iancu și soții lui înainte cu 50 de ani**«.

Complet adevărat, numai cât în formă inversă. Adecă:

Fiindcă poporul român și astăzi are aceleași idei ca Iancu și soții lui, atentatul dela Bělgrad constituie de fapt o insultă adresată întreg poporului român!

Același ziar își exprimă și temerea că voința noastră ar fi ca »**spiritul lui Iancu să se prefacă în carne și oase**«... Aceasta nu-i adevărat!...

Și nu-i adevărat pentru simplul cuvânt că: spiritul lui Iancu a fost totdeauna carne și oase pentru noi. Astăzi, ca ori-când, **Iancu înseamnă pentru noi încarnațiunea cea mai desăvârșită a idealelor poporului nostru**. El este suveranul etern al sentimentelor și aspirațiilor noastre naționale. El este duhul nostru sfânt. Spiritul lui politic este spiritul mântuirii noastre politice...

Acesta-i adevărul adevărat. Dela profesarea lui, dela propagarea lui cu toată rîvna și cu entuziasm deplin, — pe roată de-am fi trași, ca eroii noștri Horia și Cloșca, totuși nu vom renunța!... Că de-am renunța, ar fi să renunțăm la credința către neamul nostru!...

Cine își tălmăcește chestia Iancu în chipul acesta, acela numai înțelege în fondul ei desăvârșit această mare cauză care agită acum sentimentul public al tuturor Românilor.

Evenimentele epocale ale anilor 1848—49 au săpat un abis adânc între acei cari se solidarizează sau căți nu îndrăznesc a o rupe cu procurorul-grof dela Bělgrad și între noi toți fiii poporului român, cari pentru totdeauna ne-am solida-

risat cu Iancu și cu ceilalți luptători, fruntași și gregari ai luptelor noastre dela 1848 și cari nici-odată n'o vom rupe cu scumpele tradiții și cu sfințele ideale politice ale înaintașilor noștri.

Deoparte conspiratorii în contra patriei mame și trădătorii dinastiei, de altă parte adevărații apărători ai patriei mame și cetățenii cei mai devotați dinastiei pentru care și-au versat rîuri mari de sânge și zeci de mii de vieți, și-au jertfit... Deoparte, urmașii și adiecții politici ai dinastiilor falși și ai antidinastiilor detronatori ai Monarhului și răpitori ai coroanei Maiestății Sale, de altă parte succesorii și adiecții politici ai dinastiilor adevărați și ai salvatorilor tronului... Deoparte exploataorii principiilor de libertate și monopolizatorii drepturilor naționale, de altă parte luptătorii pentru libertatea generală a popoarelor din monarhie și despoiații de ori-ce drepturi naționale. Deoparte inimicii jurați ai monarhiei unitare, de altă parte poporul cel mai monarhic din lume și jurații adiecții ai unității monarhiei...

Se poate imagina un abis mai adânc?... Se poate da o explicație mai limpede ca aceasta atentatului dela Bělgrad și atitudinii noastre de acum, în care ne-am ridicat pentru o protestare generală?...?

Guvernul dela Budapesta și toți acei teroriști de profesie, cari ne amenință cu satisfacția proceselor și a întemnițărilor grele garnisite cu confiscări de sume enorme, meditănd serios asupra menționatelor adevăruri istorice și politice, trebuie să ajungă în clar cu faptul care chintesențiază întreagă campania noastră purtată sub drapelul lui Iancu:

Insulta dela Bělgrad nu este incendiu; ea este numai schînteia! Este schînteia nebulului dela Ephes — procurorul herostar, — care a dat foc templului Dianei — sentimentele, tradițiile și ideile politice noastre naționale inaugurate la 1848 și care constituie și astăzi evangelia națiunii noastre!

Am deschis focul în chipul cel mai leal: *prelînzînd satisfacție dela ministrul justiției, dela guvern, dela puterea de stat.*

Cetățenilor pacificei și leali ai patriei, guvernul ne-a promis satisfacție: *tennița!*

Ne-am așteptat la asta. Avurăm de mult și de multe-ori onoarea de a primi cu toată bărbăția această *unică* satisfacție a puterii de stat pe seama noastră.

S'a înșelat amarnic aceia cari ne-au crezut atât de naivi să credem în acordarea altei satisfacții. Eram convinși, că dela puterea de stat de acum altă satisfacție în afară de prigonire nu există...

Pentru acest cuvânt, am declarat d'a capo: de nu primim satisfacția cuvenită, *ne-o vom lua noi!*

Acum a bătut ciasul să ne explicăm noi punctul acesta. Să ne explicăm, ca să nu se creadă *nici* că vom fi răsvrățitorii cari *să ne ridicăm în contra statului, dar nici* că vom fi lașii cari *să îmbrăncim sub greutatea puterii de stat.*

Satisfacția cea mai complectă pentru atentatul odios dela Bělgrad ni-o vom lua conform temperamentului permanent loial și legal al poporului nostru și potrivit înaltei conștiințe a demnității noastre naționale, — *în forma generalei mișcări inaugurate deja și care trebuie să desăvârșim așa, ca ea să reprezente unanimă protestare a poporului nostru.*

Lupta o dăm în baza principiilor constitutive de stat, cari singure pot asigura integritatea și tăria monarhiei noastre, anume *libertatea națională a tuturor popoarelor din imperiu și ideea monarhică*, cari au fost directiva atitudinii politice a marelui Iancu și a tuturor luptătorilor noștri din 48, principii călcate în picioare de Kossuth și

ai lui la 1848 și nesocotite din partea guvernului de azi.

Dar pentru-ca victoria morală, care ne este asigurată d'a capo, să fie desăvârșită, se impun cu necesitate supremă și imediată următoarele linii de conduită.

Spiritul lui Iancu, care a înregistrat sub același drapel întreg poporul nostru la 1848, — să ne readucă și astăzi sub drapelul național. Lăpădându-se de ori-ce preocupări de disidență, toți aceia dintre noi, cari le-au profestat până acum, să ne unim umăr la umăr pe chestia lui Iancu și lupta s'o dăm de așa, ca ea să inaugureze de nou solidaritatea efectivă a neamului și era acțiunilor naționale impunătoare.

După-ce tinerimea ca naturală avangardă a entuziasmului național a deschis campania de protestare, *să ne alăturăm la ea cu toții, în frunte cu recunoștinții noștri șefi naționali de pretutindeni*, cari să facă a pătundu în popor toate ideile ce ne preocupă.

Reînchegeți în chipul acesta demn și unanim, ne vom lua o satisfacție strălucită, care va face să se rușineze autorii și aprobătorii atentatului, după-ce îi vom demasca în fața țerei și a străinătății.

Desăvârșind astfel problema ce ni-se impune, vom îndeplini un act mare, care să rămână în istoria noastră contemporană ca o pagină de glorie și *în același timp vom înfrânge cu vrednicie și cu dreptate teroarea vrășmașilor nesocotii.*

Pe muncă deci, frați Români!

În numele nemuritorului Iancu, înșiruiți sub drapelul pe care străluce simbolul mișcării noastre de libertate dela 48, să ne unim și lupta s'o luptăm cu bărbăție și cu demnitate română moștenită dela marii noștri părinți.

Sibiu, 28 Dec. n.

Delegațiunile. Ieri au sosit la Viena delegații maghiari, împreună cu ministrii Széll, Lukács și Fejérváry. La trei ore d. a. s'au întrunit toți în ședință plenară; la patru ore au finit ședința comisiunilor unite, în fața cărora guvernul comun a prezentat proiectul de lege despre indemnizare, pentru primele patru luni ale anului ce vine; ear seara la orele șese s'a ținut de nou ședință plenară, pentru a se asculta raportul comisiunilor unite. Astăzi, mult mâne, delegațiunea maghiară își va termina lucrările urgente, cari nu pot suferi amânare până după Anul-Nou. Despre întrunirea, în același timp, și a delegațiunii austriace, nu avem nici o știre.

Un nou „binevoitor“. A apărut pe orizont un nou »binevoitor« al neamului nostru. Numele lui e Bauer Antal. Ocupațiunea: deputat în dieta maghiară. Tinărul părinte al patriei (numără 34 de primăveri), care a făcut lungi călătorii prin Germania, a studiat la Lipsca, ear' academia agronomică dela M-Ovár a terminat-o cu succes atât de strălucit, încât moșia și-a dat-o în arîndă ministerului de rășboiu: a întreprins acum de curînd o călătorie și prin Ardeal, ca prin giamul dela Wagon Lits se vadă și țeara asta sâlbatică. Și a vîzut-o și acum o descrie în »Bud. Tagblatt«. Zice că a vîzut Sași vii în Ardeal; și Sașii acestia nu sînt așa după-cum îi descriu șovinistii maghiari. Sînt oameni de cultură și civilizație, ceea-ce trebuie stimat în ei, cu atât mai virtos, — că: »în nemijlocită apropiere au avut și au să lupte cu elemente ce stau pe treaptă inferioară de cultură, cari împedecă întotdeauna dezvoltarea culturii, cum se întîmplă în țările din Orientul îndepărtat«. Da; asta a vîzut deputatul Bauer Antal din fereastră

Wagonului Lits, când a umblat prin Ardeal, unde »așa zicînd sînt granițele civilizațiunii apusene; ear' dincolo de ele se face loc destrăbălării orientale, — pentru a nu folosi alt cuvînt mai aspru«. Da; deputatul Bauer e om cu educație; de aceea nu folosește expresiune mai aspră, ci se mulțumește cu cuvîntul »destrăbălare«, aruncat în fața unui popor, pe care *nici nu-l cunoaște* și totuși se pune să-l clasifice și califice *cultura și civilizația*. Că zău, bun nume 'i-s'a dat din părinți deputatului maghiar, cu studii dela Lipsca și M-Ovár, când 'i-s'a zis — Bauer. Dar' — ein echter Bauer!

Cartea lui Jancsó, scrisă cu tendința de a combate justele postulate și aspirațiuni ale Românilor din regatul ungar, ear' pe deasupra plătită bine din banii lui E. M. K. E., — a fost tradusă și în limba franceză, și a apărut la Paris sub titlul „Maghiarii și Românii înaintea istoriei“, în scopul ca să lumineze pe Francezii în chestia națională. Presa maghiară, aduce elogii traducătorului, un anume Batha Sándor, pentru serviciile aduse pe calea aceasta cauzei maghiare, — ca și cum Francezii n'ar fi destul de bine informați în chestia națională, și n'ar ști că sub **causa maghiară este a se înțelege — nedreptatea și neadevărul.**

Ministrii noi. Se vorbește earăși de o schimbare în sînul guvernului maghiar, astfel, ca să se facă loc în cabinet și pe seama fostilor șefi ai partidului național de odinioară. Chestia a pus-o pe tapet »Pester Lloyd« în numărul de Crăciun, exprimându-și dorința, să li se dea ocaziune bărbăților de frunte din fostul partid național, ca să-și valideze în praxă cumințenia, ear' prin aceasta să se cimenteze și mai bine raporturile în sînul partidului guvernamental. Cumea »Pester Lloyd« pe cine a înțeles dintre șefii fostului partid național, e ușor de ghicit. De aceea zia-rele maghiare fac deja combinațiunea, că în curînd va fi numit Horánszky ministru de interne și contele Apponyi ministru pe lângă M. Sa. Cu intențiune se dă contelui Apponyi portofoliul gin-gas de pe lângă M. Sa, ca să-și câștige simpatia curței dela Viena, pe cari acum nu le posedă în măsură deplină, și prin aceasta se poată intra la timpul seu în moștenirea lui — Széll. De altă parte earăși se asigură, că schimbarea aceasta în minister nu se va face decât după votarea budgetului.

Răspuns la adresă.

Răspunsul Regelui Carol, dat la adresa prezentată Duminecă din partea senatului român, e viu comentat din partea presei de frunte europene. A fost de următorul cuprins:

— »Domnule președinte! Domnilor senatori!

Am ascultat cu cea mai vie mulțumire adresa senatului și sînt adânc mișcat de chipul călduros și măgulitor cu care priviți lungul șir de ani al domniei Mele, reamintind vremurile de muncă și de luptă, cari au întocmit regatul român pe temelii trainice. Aceasta mare operă se datorește abnegațiunii și patriotismului tuturor; ea însă nu s'ar fi putut săvîrși fără înțeleapta prevedere a acestor bărbați neuitați, cari și-au închinat vieța redeșteptării și emancipării noastre. Cât pentru sîlînțele Mele, însuflețite de dragostea poporului, ele s'au răzimat întotdeauna pe nemărginită încredere ce am avut în forțele vii ale națiunii. Mai pe sus de toate însă ne-a ajutat binecuvîntarea lui Dumnezeu, care necurmat s'a revărsat asupra țerei și care în zilele din urmă încă, a întins mîna sa ocrotitoare asupra noastră, redând sănătatea scumpului Meu strănepot.

Bucuria ce membrii senatului îmi arată pentru acest fericit eveniment, căci cu drept cuvînt, putem privi pe tinărul vîlstar al casei Mele ca o cheazăie pentru viitorul României. Da, îl vom învăța a îmbrățișa cu dragoste și căldură destinele scumpei noastre țeri, spre a strînge tot mai tare legăturile ce o unesc cu dinastia sa.

Luminatul și patrioticul sprigin ce senatul promite a-l da guvernului Meu pentru toate măsurile cerute de împrejurările grele ce străbatem, întăresc convingerea Mea, că vom reuși a îndeplini toate îmbunătățirile de cari țeara are nevoie spre a-și urma dezvoltarea și propășirea sa.

Pătundu de înalta și frumoasa chemare ce națiunea v'a încredințat-o, nu mă îndoesc, dlor senatori, că veți și a menține această deplină înțelegere între puterile statului, care singură poate da roade bune lucrărilor d-voastre.

Încă odată, vă arăt că de mișcăta și de recunoșcătoare este inima Mea de călduroasele cuvinte cu cari ați amintit trecutul și de bunele urări pentru viitor, ce aduceți Reginei, Mie și familiei Mele.

Coloniile engleze.

Causa adevărată a rășboiului dintre Anglia și Transvaal este tendința Angliei de a-și spori într'una coloniile.

Englezii au voit se poată exploata liber minele de aur și de diamant, ce s'au descoperit și se vor descoperi în Transvaal și Orange. Pentru ajungerea acestui scop era de lipsă, ca stăpînirea engleză să se estindă și asupra acestor țeri, sau cu alte cuvinte ele să fie incorporate la celelalte colonii din Africa-sudică ale Angliei.

Cum va succeda aceasta, nu putem ști acum, dar' este fapt, că Englezii sînt mari meșteri în afaceri de colonii și între toate popoarele astăzi ei au imperiul colonial cel mai estins. Regina Angliei poate zice cu drept cuvînt, că în împărăția ei soarele nu apune nici-odată, de oare-ce teritoriile și punctele stăpînite de Englezi sînt estind pe întreaga suprafață a globului.

Nu este continent, nu este ocean pe glob, unde Anglia să nu-și fi pus piciorul, sau în internul useatului, sau pe maluri și promontorii, sau pe insule. În Africa, în Asia (India), în Australia și în America-de-Nord (Canada) și de Sud (Guyana) are teritorii estinse. În diferitele mări ea stăpînește grupe de insule, ear' pe maluri, în locuri acomodate, e arborat stindardul englez pe ziduri de forturi și fortărețe.

Estensiunea tuturor coloniilor engleze este de 27 milioane chm. □, ear' numărul locuitorilor e de 320 milioane de suflete. Față de acest colos al coloniilor Anglia proprie nu are decât o suprafață de 314.000 chm. □ și 39 milioane de locuitori.

Este uriașă mișcarea comercială, ce se face și se desvolată an de an atât în Anglia, cât și în colonii. Eată cum a crescut mișcarea comercială a coloniilor: În 1876 s'a urcat la 307 de milioane de funți sterlingi, la 1880 deja la 350 milioane, la 1890 la 480 milioane și la 1895 a ajuns la 500 milioane funți sterlingi. Întreaga circulație comercială a Angliei a fost la 1895 de 642 și 1/2 milioane de funți sterlingi, din care sumă s'a venit pe importul din colonii 165 milioane și pe esport 95 milioane.

Pe lângă mișcarea comercială e interesantă situația de dependență a diferitelor colonii de patria-mamă. Un codice al dreptului de stat colonial bine precizat nu există. Partea cea mai principală a rapoartelor de dependență se bazează pe usul vechiu și pe tradiții.

Deja regina Elisabeta a asigurat primilor coloniști toate drepturile de cetățeni englezi și această asigurare s'a repetat și la întemeierea altor colonii noi. Cu timpul însă s'au schimbat multe, rămînînd totuși ca principiu, că diferitele colonii să aibă parlamente proprii și numai acelei legi să fie obligătoare pentru coloniști, cari sînt votate în parlamentele lor.

Azi raportul de afirmare al posesiunilor coloniale este următorul:

Cea mai mare posesiune colonială, India, a fost la 1877 decretată de împărăție și regina Angliei are și titlul de

Impărăteasa Indiilor. În fruntea imperiului este instituit un vice-rege, care ajută de un consiliu de stat, guvernând estinsa colonie fără parlament și după instrucțiile primite din Londra. India este și astăzi un imperiu oriental, guvernate de amployați europeni.

În alt raport se află coloniile, în cari sunt în majoritate albi, adică coloniștii englezi. Coloniile aceste se bucură de o autonomie largă. Astfel de colonii se numesc *Self governing Colonies* și sunt următoarele: Canada în America, coloniile din Australia și Țeara Cap în Africa. Aici cetățenii au drepturi electorale și legislativă are două camere. Una se compune din deputați aleși de cetățeni și a doua: senatul, are membri numiți de către guvernator. În fruntea guvernului se află guvernatorul, numit de regele Angliei și un ministru. Legile votate în parlament sunt sancționate de guvernator, în numele Coroanei.

Astfel de constituție au coloniile: Canada, New-South-Walles, New-Zeeland, Queensland, South-Australia, Tasmania, Victoria, Western și Cape-Calony. Coloniile aceste își regulează toate afacerile interne aproape independent. Foarte arare ori se întâmplă ca în vre-o chestie Coroana să se folosească de dreptul de veto, ce altcum îl are. Ele se pot considera aproape de state aliate cu patria-mamă, cu atât mai mult, că fiecare are câte un agent special și stabil în Londra.

A treia clasă de colonii sunt: *Crown Colonies*, adică coloniile Coroanei. De aceste sunt vre-o 20, reșlăpate pe întreg globul. Aceste asemenea au parlamente, dar cu o sferă de activitate restrinsă. Parlamentele lor au mai mult caracterul de consilii, puterea executivă este în mâinile guvernatorului, care denumește și oficialii.

A patra clasă de colonii o formează coloniile *Protectorates*, cari nu sunt deplin organizate, adică ele se află în stare de formațiune; aici aparțin teritoriile câștigate de Anglia în ultimii 20 de ani, în Africa, în Oceanul-indic și în alte părți.

În fine Aden, St.-Elena, Malta, Gibraltar, Ascension și Bermudas, precum și alte câteva insule împrăștiute, formează a cincea clasă de colonii. Aceste au un guvernament curat militar, fiindcă sunt fortărețe și au destinația a grijii de siguranța comunicației dintre coloniile mai mari.

Astfel sunt raporturile dintre Anglia și coloniile sale, raporturi basate mai mult pe interese comerciale, decât pe o subordinație strictă, bună-oară cum sunt coloniile franceze, spaniole sau portugheze. Prestigiul Angliei însă se ridică prin mulțimea și estensiunea posesiilor sale coloniale.

Atât prestigiul, cât și comerțul Angliei ar suferi o mare lovitură, dacă învingând în definitiv Buri, Africanderii s'ar desmembra total dela Anglia și în Africa-sudică s'ar forma state aliate independente, cum s'au format înainte cu 100 de ani în America-nordică. Eată cauza pentru care Englezii trebuie să năsuiască sau a încheia o pace convenabilă, prin care punând capăt războiului, să se restituie un status quo ante bellum, recunoscând Anglia independența Transvaalului și Orange pentru totdeauna, sau apoi Englezii trebuie să continue războiul, până la estrem, cu scop de a eșafa și repune pe Buri. Modalitatea din urmă însă e grea și pretinde enorme jertfe de bani și oameni.

silv. mold.

Memoria lui Iancu.

Sub acest titlu scrie *Unirea*:
„Erupțiunea procororului din Alba-Lulia a produs revolta generală. Înfrângerea lui Iancu de căpitan de bandiți din partea unui procoror regesc în atriul justiției a trezit din amorfire tradițională noastră indolență. Presa periodică este echoul fidel al acestei legitime indignări. Valurile revoltei au trecut chiar granița; cetim proteste de ale tinerimei din București, aflăm, că se pun la cale proteste în Bucovina chiar.

Și așa trebuie să fie.

Iancu nu a fost numai al nostru, ci al tuturor Românilor, de aceea pălmuirea lui Iancu în efigie, a noastră este a tuturor.

Tinerimea națională.

În toate vremile și la toate popoarele, în luptele bărbătești ce le-au dus contra asupritorilor sau batjocoritorilor lor, tinerimea cea cu suflet curat și cald național, s'a văzut cerându-și loc în luptă și aruncându-se acolo unde focul e mai primejdios, mai invergnat. Acolo ese biruitor, cu atât mai în mare strălucire, sau moare acolo.

E vai de poporul și e nemernic neamul, a cărui tinerime rămâne mută la gemetele de durere ce el le dă în urma lovirilor dușmane primite. Acela își scrie testamentul — negru și trist testament — și se poate stinge!

Suntem noi oare dintre popoarele norocoase ori nemernice în această privință?

Spre bucuria noastră și spre încălzirea inimilor noastre o spunem, că suntem din cele norocoase.

Întorcând foaia zilelor înapoi numai până la procesul Memorandului, la acest timp de încordată luptă politică, noi vom afla strălucite pagini despre purtarea tinerimei noastre naționale, atât în orașe, cât și la sate.

Și la orașe și la sate vom afla șirurile luptătorilor bătrâni și grei, impospătate și sprintenite cu numeroși tineri naționali de inimă, prinși în bărbătească horă cu bătrânii.

De fu vorbă să se deie proteste multe și vii contra pornirii procesului, cu sutele veniau scrisorile de protestare coperite cu nume în mare parte de tineri; — de fu să mergem la Cluj valuri de popor mari se porniră și valurile două din trei părți ale lor tineri voinici erau ele; — de fu să protestăm osândirea, roiri veniau din toate părțile glasurile și iscăliturile de protestare a tinerimei, copleșind chiar pe a bătrânilor; — de fu să suferă temniță pentru aceste proteste, sute de tineri români vizerăm pornind cu peană în pălărie și cu dragoste de neam în inimă, spre temniță, și tot așa eșind de acolo!

Și așa mai departe.

Astăzi glasul necurat al unui procoror grof s'a atins de sfântul nume a

lui Avram Iancu și ne-a isbit pe toți în inimi prin isbitura ce a dat aceluși nume, — și bătrânii și bărbății nostri toți s'au scârbit și au protestat prin glasul foilor noastre naționale, — dar' mai înflăcărat ca toți sări și aci în luptă, tinerimea noastră națională, din Cluj, din Viena, din Graz, din Cernăuți, din München și din Oradea.

Ne-a fost mai mare dragul să cetim glasurile lor înflăcărate de focul tineresc al sufletelor lor neprihănite, și glasurile lor sună încă mai departe și neamul îi acopere cu aplause, căci n'au stat nepăsători, ci au sărit ca voinici frumoși, atunci când în sufletul nostru rămăneasă isbit un procoror ungar descreșerat.

Bine este așa. Laudă vrednicește tinerimea noastră națională, și până așa o vedem purtându-se, credința noastră în viitorul nostru național, tare se fie!

(Foaia Poporului.)

De prin veacuri de glorie.

— Conferență de —
Prof. Ioan Ursu.

(Urmare).

IV.

În jumătatea veacului XIV. Dragoș, Voevod de Maramurș, ca supus al regelui Ludovic, cu Românii din Ardeal sub comanda Voevodului Ardealului luptă în contra Tătarilor, pe cari îi alungă din Moldova. Ca răsplăt Ludovic permite lui Dragoș să întemeieze în pământul cucerit un stat dependent de Ungaria. Peste 6 ani, la 1349 un alt Voevod de Maramurș, Bogdan, alungă pe Dragoș din Moldova și pe toți credincioșii Ungariei, chiamă pe Românii de aci la arme și creează statul moldovean de mai apoi, care n'avea nici în clin nici în mănecă cu Ungurii. Tot Bogdan e adevăratul întemeietor al Moldovei; el e totodată și marele ei apărător.

Ludovic, cel mai mare rege al timpului, a făcut toate încercările să-l supună în nenumerate rânduri — spune ser-tarul regelui Küküllő — a întreprins expediții în Moldova, dar' fără succes, — fapt care adaugă mult la gloria lui Bogdan și a noastră. Dela zămislirea ei Moldova primise botezul de sânge. Și ei i-se prevedea o luptă desperată pentru existență, o viață sbuciumată.

Statul se consolidează mai târziu, deși sub nominala suzeranitate polonă, pe care o promisera domnii Moldovei pentru-ca să scape de lăcomia Ungurilor și de supunerea Turcilor.

Cu sfârșitul veacului al XIV. Moldova se întinde până la Mare. Statul se consolidează sub Alesandru-cel-Bun, un Voevod respectat de vecinii sei destul de puternici. Când a aflat, cătră sfârșitul vieții sale, că Vladislav, regele Poloniei împărțise pe hărțile Moldova cu Ungaria, a uitat că e domnul unei țări mici față de Polonia, a năvălit în Polonia și a pradat-o cumplit. Iubirea de moșie îi dase puterea.

La 1432 închise ochii Alesandru și până la 1457 când ia tronul Stefan-cel-Mare, Moldova urmează o perioadă de decadentă, așa, că Stefan-Vodă găsește țeara îngenunchiată Polonilor, supusă Ungurilor și tributară Turcilor. El deschide pentru Moldova o perioadă de glorie, care ține toată jumătatea veacului al XV-lea.

Polonii își luaseră cele mai mari drepturi asupra Moldovei. Cum se sui

pe tron, Stefan se și găti de războiu și năvăli în Polonia și o pradă cumplit, o îndrăzneală uimitoare, întru-cât Polonia era atunci regat mare și puternic. După-ace s'a impus Polonilor, Stefan a făcut pace cu ei, — rămânând în termini buni cu ei și măgulind pe Cazimir, regele Poloniei cu vasalitatea. Nu sosise timpul să elatine de tot suzeranitatea polonă. Mai trebuia să se răfuiască Stefan cu Ungurii și cu Turcii. Până treci punea faci legături și cu diavolul. Pus bine cu Polonia, căută să facă pe Unguri să simtă suirea lui pe tron. A năvălit în Ardeal și l'a pradat, li-a luat la Unguri orașul Chilia din Moldova, și-a făcut un partid puternic în Ardeal, răsculând tot Ardealul contra lui Mateiu Corvin, cel mai mare rege, pe care l'au avut Ungurii, deși de sânge român.

Mateiu Corvin nu era lăsat să trăiască în pace de Stefan. Prestigiul lui de mare rege cerea să treacă munții. Și i'a trecut, dar' a fost o trecere desastroasă, căci la Baia toată armata a fost sfărâmată și regele rănit. Stefan îl urcă în Transilvania, îl bătu și aici, făcându-l să simtă greu răsunarea Moldoveanului, și nu scăpă decât dând lui Stefan două cetăți în Ardeal, Ciceul și Cetatea-de-Baltă.

Și-a ridicat țeara și în ochii dușmanului al doilea. De aci încolo va fi în termini buni cu Ungaria, — lăsând pe Corvin să se scalde în dulcele iluzii că-i suzeran al lui Stefan pentru cele două cetăți.

Politica o cerea aceasta: trebuia să lupte cu cel mai teribil dușman al aceluși timp, cu Turcii.

Acestora, am văzut, cu câtă bărbăție li-a ținut piept Mircea. După moartea lui Mircea națunea română naște un alt erou, în altă parte, care avea să țină piept Turcilor. Acesta e Ioan Corvin, căruia șovinismul unguresc i'a contestat originea românească, dar' căroa se poate da în cap cu măturile tuturor scriitorilor contemporani și chiar cu documente. E destul să vă citez pe Bonfiniu, care trăește la curtea lui Mateiu Corvin și care scrie că stăpânul său se trăgea din colonii lui Traian. Ungurii nu-l pot răpi dela sinul națiunii noastre. Ei au avut puține genii. Toate gloriile lor au fost de proveniență străină, importate. Mai totdeauna s'au mândrit cu pene străine.

Corvin, o viață întreagă a luptat cu succes, ajutat de genii său, contra Turcilor, și când apune el, națunea dă naștere unui alt geniu, în alt loc, care avea să îndeplinească mai departe chemarea gintei noastre pe aceste plaiuri, — așa că ne putem mândri că nimeni n'a apărât Europa de Turci, nimeni n'a versat pentru legea creștinească, atâta sânge ca noi.

După-ce 'și-a asigurat țeara de Poloni și de Unguri, Stefan-Vodă provoacă pe Turci bătăind în 2 rânduri pe vasalul lor din Muntenia, pe Radu-cel-Frumos. Această provocare ne face să credem cuvintele unui scriitor polon, care-l face pe Stefan atlet al creștinătății. Turcii trimit o oaste de 150.000 sub Soliman-Pașa. Stefan de abia avea 40.000, mai toată oaste de țeară din boierime și țărâtime și numai câteva mii de străini. La Podul-Înalț, pe Valea-Bărladului lângă Vaslui, Stefan a câștigat cea mai mare biruință, pe care au câștigat-o vre-odată creștinii asupra Turcilor. Aproape toată oastea turcească a fost nimicită. Nu trebuie să-l laudăm noi, ca să vedem mărimea acestui om. Îl laudă străinii. Eată ce scrie Dlugoss, cel mai mare cronicar polon al timpului:

„O minunat bărbat! Tu nu ești întru nimic inferior eroicilor duci, pe cari atâta îi slăvim. Tu, care în vremea no-

stră ai raportat așa de strălucită victorie, încât poți fi socotit cel dintâiu între principii lumii. După părerea mea tu ești cel mai vrednic, ca să ai domnia și stăpânirea întregii lumi, și mai ales ție ar trebui să 'ți-se deo, cu consimțământ, sfatul și hotărârea creștinilor, comanda contra Turcilor.

Să nu uitați, că Dlugoss e la curtea lui Casimir, care, ori-cum, pe ascuns era chinat de gloria lui Stefan, și totuși pune pe Stefan mai pe sus de regele său.

Papa dela Roma lansează o scrisoare bulă, prin care iartă peccatele tuturor acelor, cari vor da un ajutor lui Stefan contra Turcilor. Dar' cuvântul Papei n'a fost ascultat decât de puțini credincioși și când în anul viitor pleacă însuși Mohamed, cuceritorul Constantinopolului, ca să spele pata înfrângerii dela Podul-Înalț, se găsește singur neajutat nici de Casimir sau Corvin, cari se laudau că sânt suzeranii lui. Acestia s'ar fi bucurat de înfrângerea lui. Stefan se ridicase mai pe sus de ei. Aveau de el o teamă împreună cu jelosie. Avea numai 10.000 de voinici, boieri și mai ales țărani; Mohamed nu venise singur. Țătarii trebuiau să-l atace din nord, Turcii din sud. Stefan se întări în o pădure ca într'o cetate, la Războieni în jud. Neamț.

Față de dușmani atât de numeroși era greu să lupte. 10.000 contra a 150.000. Tot geniu sau nu-l putea ajuta. La Valea-albă a pierdut lupta, nu însă și gloria, căci s'a luptat cu desperare și ca și Napoleon la Waterloo n'a părăsit câmpul de luptă decât când a văzut că îi e viața în pericol.

În curând eroul se reculege, își adună oamenii din Polonia și pe când Turcii se retrăgeau, aproape de Dunăre, Stefan îi bate așa, că expediția s'a terminat tot în favorul său.

Biruire în cele din urmă, dar' își secase izvoarele, perduse sămânța victoriei celor buni, cum zice Urechiă. Când Turcii i-au atacat Chilia și Cetatea-Albă, cele mai însemnate orașe din punct de vedere comercial și strategic, Stefan-Vodă n'a putut să le apere... i-se sleisora puterile țerei. Promite supunere lui Casimir, dacă-l va ajuta. Acesta-i promite, — dar' nu-l ajută îndestul. Atunci Stefan se împacă cu Turcii, le dă daruri și știți de unde trimitte daruri Turcilor? Nu din Moldova, ci din Polonia, căci eată ce spune Libornis Nacker, un cronicar contemporan prusian. „Dacă Stefan-Vodă ar fi fost sprigină și ajutor de rege (Casimir), s'ar fi putut împotrivi Turcilor... Fiindecă a fost părăsit de rege s'a gândit la chipul și calea — cum ar puțe să trimită daruri Turcilor din țeara regelui și nu din a sa, fiindcă regele ar fi cauza nenorocirii sale.“ (Va urma).

De pe la noi.

— Dela raportorii nostri. —

Beiuș, 26 Decembrie n. — Societatea de lectură a studenților dela gimnaziul nostru a ținut în 25 Decembrie o frumoasă ședință festivă în memoria marelui Samuil Vulcan, fondatorul gimnaziului. Sala era ticsită de public, întru cari mulți străini. În lipsa convenirilor sociale aceste ședințe sânt cercetate și urmărite cu viu interes de publicul beiușan.

Ședința a succes foarte bine. Ca note discordante au servit cele două puncte maghiare din program.

FOIȚA „TRIBUNEI“.

Teoria tragicului.

— Cu raport la „Teoria Dramei“ a dlui Dr. I. Blaga. —

de

Dr. Ghiță Pop.

(Urmare).

În cele de până aci ne-am mărșănit a arăta mai mult cu argumente, *negative*, că teoria dlui Blaga e șubredă și defectuoasă. O mulțime de tragedii nu încap în cadrul acestei teorii. În cele următoare ne vom pune pe terenul criticii *pasitive* căutând a arăta care sunt elementele constitutive ale tragicului. În scopul acesta nu vom pleca dela vre-o definiție abstractă, metafisică, ci dela experiența de toate zilele. Cred că nimeni nu va contesta că ori-ce tragedie, la urma urmelor, nu este altceva, decât un tablou al suferințelor. Nu există tragedie, în care eroul să nu treacă printr'un șir lung de suferințe, până-și află sfârșitul. Chiar și limbajul de toate zilele ne spune aceasta. Când auzim întrebându-se cuvântul 'tragic', toți ne gândim la ceva trist, dureros, la o întâmplare împreună cu suferințe.

Așadar' ca prim element al tragicului am avă suferința.

Dar' atât nu e destul. Se zice că viața e o luptă. Ei bine, în societatea omenească valoarea unui om depinde dela modul cum știe să deie piept cu soarta, care ne impune această luptă. Cu cât cineva e mai energic și mai

rezolus, cu atât crește și valoarea lui în fața lumii; cu cât e mai laș, moale și pasiv în lupta vieții, cu atât pierde în ochii nostri. Această lege există și în tragedie, încă în măsură și mai mare.

Un erou nevoias, lănced și nepuțincios stârnește în noi dispreț, și unde desprețul, acolo nu putem avă simpatie, ear' simpatia pentru eroul tragic e prima condiție, fără care nu se produce în noi plăcere estetică. Așadar' eroul trebuie să lupte. În lupta aceasta el urmărește un scop mare și serios, pentru a cărui realizare trebuie să fie cuprins de o pasiune atât de înfocată, încât dacă l'am desbrăca de această pasiune, caracterul său s'ar discompune. Să ne închipuim pe Richard, Macbeth, Othello, Antigone fără pasiune, și ei n'ar mai fi aceea ce sânt: eroi tragici. Așadar' a doua condiție a tragicului ar fi, ca eroul să nu primească lupta în mod pasiv, ci activ, arătând pasiune înfocată și voință nestrămutată în urmărirea unui scop serios și mare.

Și tot mai lipsește ceva. În viața de toate zilele luptele pot sfârși în diferite chipuri: sau ca una dintre partide cedează, și atunci conflictul s'a aplanat pe cale pacnică, sau că intervine un for suprem judecătoresc, care aduce sentința definitivă, căreia trebuie să se supună ambele părți. În tragedie există numai un *singur* for și o *singură* soluție: este moartea.

Și așa am avă ca a treia condiție: lupta să se sfârșească cu moartea eroului.

Adevărat, că există câteva tragedii, în care eroul nu sfârșește cu moartea, d. e. *Edip de Sofocle*, *Medea de Grillparzer*. Însă tocmai aceste excepțiuni confirmă regula. Pentru *Edip* și *Medea* ferioare nu mai poate fi pe acest pă-

mânt. Prin urmare continuând a mai trăi, ei își continuă chinul și amarul. Tragedia nu s'a sfârșit nici pentru ei, dar' nici pentru noi publicul, căci la fine ne lasă cu sufletul nedumerit și cu întrebarea pe buze: oare cum va fi soartea lor mai departe? Ei bine, tocmai această nedumerire e penibilă pentru noi, ear' un sentiment penibil nu ne poate procura plăcere tragică. Cu totul alta e impresia, când eroul sfârșește cu moartea. Dintre toate câte soartea prescrie omului pe acest pământ, moartea e de cea mai sublimă serioșitate. Ori-cât ar fi păcătuit omul, prin moarte a ispășit totul. Moartea ne face să judecăm mai blând chiar pe dușmanii nostri, ea împacă toate și sfințește toate. Eată pentru-ce trebuie luată în definiția tragediei.

Și nici acum această definiție nu e completă. Sânt o mulțime de evenimente, care cauzează moartea omului, fără-ace această moarte să fie tragică, d. e. un cutremur de pământ, în urma căruia pier mii de oameni, e trist dar' nu e tragic, pentru-că între acești doi factori nu există nici o legătură causală.

Cutremurul e rezultatul unui proces al naturii, independent de voința oamenilor. Sau un tată de familie e lovit de trăsnet — e trist, dar' nu e tragic, pentru-că între faptele anterioare ale năfericitului tată și între trăsnet nu există nici o legătură causală. Moartea lui e o oarbă întâmplare, putea să fie și altcum. Evident, pentru-ca o întâmplare tristă să fie și tragică, ea trebuie motivată. Suferințele trebuie aduse în legătură cu soarta ce suferă, între acești doi factori trebuie să existe un nex logic și causal. Astfel tot ce e tragic e și trist, însă nu tot ce e trist e și tragic. Apli-

când acestea la tragedie, vom zice, că poetul trebuie să motiveze moartea din caracterul și faptele eroului. La finele tragediei publicul să-și poată zice: așa trebuia să se întâmple și nu altcum.

Așadar' a patra condiție a tragicului ar fi: moartea eroului să fie motivată din caracterul și faptele sale.

(Va urma).

Colinde.

Din comitatul Caraș-Severin.

Culese de George Murarescu (Bacamezeu).

I.

Cam dinsus pe mare
Sus la drumul mare
ler dai la nevastă,
Sus la drumul mare
De laturi de cale
ler dai la nevastă,
Crescut-or născut-or
Verziș măliniori
Galbini pălținiori,
La frunză-s mărunți
La umbră-s rotunzi,
Frunza nu-i prea lată
Umbră-i minunată.
Hoi la dumbra lor
Cine se umbrește?
Că se mai dumbrește
Gizdai lăr nevastă,
La dumbra dumbrind,
Eu minte lucind.
Cam dinsus pe mare,
Și ia din vedere

Ceața negureată
Ceața de voinici,
Greci neguțorii
Pe drumu-ți trecând
Nevasta 'ntrebând:
Doi lele-o, doi lele-o
Gizdai lăr nevastă,
Ce ție îți este
Celce-n poală-ți doarme,
Doar' 'ți-e frățior
Ori nepot de sor'?

Aceasta se colindă la nevasta.

II.

Și-ți mai mută pașurile
Prin mijlocul acestor curți,

De Crăciunul 1899!

Ca în toți anii, suscit în memorie onoratei mele clientele, că esoposia e gata și deamă și acum de vèzut.

Cassate de parfum, garnituri de toilette, de aparate pentru ars pèrul și instrumente de ras, cum și toți ceialalți articli ai acestei branșe, numai de cea mai bună calitate și cea mai curată confecționare.

Parfumeria Meltzer,
strada Cisnădiei, palatul comandei de corp.

3-4 culegători de accidentie

primesc condițiune foarte plăcută și durabilă în tipografia **Carol Csallner** în Bistrița. Aceia, cari posed toate trei limbile patriei sunt preferiți.

[403] 1-1

Se află de vânzare la **Tipografia**, soc. pe acțiuni în Sibiu.

Cartea Stuparilor săteni

de **Romul Simu**, învățător.

Cu mai multe ilustrațiuni în text.

Editura și proprietatea „Reuniunii rom. de agricultură din comitatul Sibului”

Prețul 35 cr. plus portul postal.

Reuniunea agricolă prin edarea acestei cărți folositoare a umplut un gol adânc simțit în literatura stupăritului. Broșura este scrisă pe un frunțas învățător, stupar priceput. Ea tratează pe scurt tot de ce are trebuință un stăp. Se recomandă cu deosebire ca premii pentru școlile noastre de tot soiul.

Se vinde la

„Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

„Tipografia”, soc. pe acțiuni Sibiu.

Se află de vânzare:

Chestiunea Română în Roma.

Conferența domnului **Roberto Fava.**

Prețul numai 20 cr.

„Tipografia”, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Descrierea Ardealului.

Cine voește să cunoască frumoasa țeară a Ardealului, și cu deosebire Munții-Apuseni, patria lui Horia și lancu, să citească scrierile lui Silvestru Moldovan anume:

Țeara-Noastră,

descrierea părților sudice ale Transilvaniei și Valea-Murșului, apoi

Zarandul și Munții-Apuseni.

Cu 9 ilustrațiuni și o schiță.

Descrierile sunt făcute în fel de călătorie, cu datele și porturile Românilor și cu multe legende despre dealuri, cetăți, isoare ș. a. Fiecare carte costă 1 fl. (și 5 cr. porto), în România 3 lei.

Toate zierele noastre au apreciat în cuvinte elogiase aceste descrieri, unicele ce le avem despre Transilvania în limba română:

„Liga română”, scrie între altele: „Până astăzi n'a existat în limba română o descriere a acestor regiuni atât de interesante din mai multe puncte de vedere. Dl Silvestru Moldovan a răspuns deci prin această publicațiune unei trebuințe ce într'adevăr se simțea la noi. Sperăm, că publicul cetitor va face acestei scrieri primirea amabilă pe care o merită.”

Comandă se pot face la

„Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

Sighișoara

ofere în noul palat industrial, în piața tirgului, tuturor străinilor distracție plăcută în de-curând adaptatul și aranjatul

RESTAURANT

(bere de Pilsen, vinuri din pivnițele lui Teutsch)

și [393] 3-7

cafeneauă,

billiard, cofetărie, cafeneauă pentru dame.

„Tipografia”, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Se află de vânzare:

George du Maurier

TRILBY.

IN ROMANEȘTE DE AFIN DE LA TUSCIA.

Prețul 1 fl. v. a. plus 5 cr. porto.

La „Tipografia”, soc. pe acțiuni în Sibiu se află de vânzare

„POESII” DE IOAN N. ROMAN.

Prețul 50 cruceri.

„Tipografia”, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Poesiile

mult iubitelui și originalului poet

George Coșbuc,

se află de vânzare la „Tipografia”, pe lângă prețurile originale și anume:

„Balade și Idile” (editura Librăriei Soc. & Comp., 1893) — 1 fl. 1.50

„Fire de tort”, versuri (ca continuare la „Balade și Idile”), editura Librăriei C. Sfetea, 1896 — 1 fl. 1.25

La comandă, care sunt a se adresa „Tipografia”, soc. pe acțiuni în Sibiu, este de a se adăuga pe lângă prețul vol. și 5 cr. porto pentru 1 volum.

Cu preț redus!

Se află de vânzare la „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu

Școlălele din Blaj.

Studiu istoric

de **Nicolae Branzeu**, profesor la liceul „I. C. Brătianu” în Pitești.

Prețul redus de la 1 fl. la 50 cr.

Pentru porto postal încă 5 cr. mai mult.

Săptămâna penultimă!

În preț de 100.000 cor.

5 câștiguri à 20 000 cor. etc.

în bani gata cu detragere de 20%,
sunt cel mai frumos și mai practic
CADOU DE CRĂCIUN.

Se pot câștiga cu un los de al
mării loteril filantropice [355. 4-
în favorul reuniunii policlinice din Budapesta (spital).

Fiecare los joacă la toate tragerile fără a se plăti ceva ulterior pentru el, astfel se pot câștiga cu un singur los toate 6 câștigurile principale în valoare de 200.000 cor.

Prima sortire irevocabilă la 4 Ianuarie 1900.

Losuri se capătă la: „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

„TIPOGRAFIA”, SOCIETATE PE ACȚIUNI ÎN SIBIU.

A apărut:

CĂLINDARUL POPORULUI

pe 1900

Anul al XV-lea. — Ediție iubilare.

Prețul 20 cr. es. și 5 cr. porto. Compactat în pânză, de salon 50 cr. și 10 cr. porto postal.

„Convorbiri Literare”.

„E un adevărat călindăr popular, care în afară de materia calendaristică obicinuită, conține materia cea mai potrivită pentru a ține deșteaptă conștiința națională în popor.

În „Dela 1848” se povestește luptele Românilor în contra asupritorilor unguri, car' în „Răvașul nostru” se face o dare de seamă despre toate incidentele care au turburat viața românească din Ungaria dela Septemvrie 1897 până în Sept. 98.

Intr'adevăr mai rar carte care se urmărească cu atâta unitate de concepțiune scopul propus.”

„Floare albă”

„E anotimpul călindărilor în românește până acum rut decât acesta, și publicat el va fi până la sfârșitul scopului pe care și-l-a propus tre toate călindărele cari de acum înainte în țeară.

Publicația „Tipografia” Sibiu face o fericită merită și o relevăm. „Poporul” e, cu adevărat pentru poporul român, cronică a evenimentelor în țările locuite de R. modest dar puternic îmbrăbătare la luptă, de a sentimentului patriot

Cel mai bogat călindar românesc în monarhie. Conține 14 articoli literari, istorici, economici, poesii, doine, snoave și glume.

„Doina și icoane din lumea românească”.

Cel mai ieftin călindar românesc. Deși e mai bogat cu o coală ca anul trecut, se vinde tot numai cu prețul cel vechiu de

20 cr.

„Familia”.

„O carte drăguță ca escuțiune tehnică, variată ca material, și națională ca tendență, mai pe sus de toate națională e „Călindarul Poporului” de pe anul ce vine (1899).

Cetindu-l, îți pare că stai de vorbă cu un țeran așezat și cuminte, care știe să spună atâtea lucruri, încât îți e mai mare dragul să-l ascuți... Despre „Răvașul nostru” zice: „Răvașul” a devenit un fel de gazetă anuală, care conține în resumat toate chestiunile ventilate în presa noastră periodică în decursul anului.”

Călindarul Poporului

pe anul vișec

1900.

Anul XV. SIBIU.

Editura și tiparul „Tipografia”, societate pe acțiuni.

Ilustrațiile.

1. Români din Bănat. — 2. Țărani bătrâni din Săcele (I. Brașov). — 3. † Generalul Mihail cav. de Trașca. 4. Valea Șoimului (privești). — 5. † Alexandru Filip. — 6. † Ioan Bran de Lemény. — 7. Regele Carol al României. — 8. Regina Elisabeta (Carmen Sylva). — 9. † Ioana Bădilă n. Moldovan. — 10. † Porțile-de-fer. — 11. Mihail Butean de Bera (mareproprietar în Ciomacoș, care a făcut fundațiuni de 17.750 fl. într'o lună). — 12. Floriana Butean n. Jucan. — 13. Grigorie I. Brătianu, primul președinte al Ligei. — 14. M. Sa Monarhul Francisc Iosif I. — 15. Țarul Rusiei Nicolae II. — 16. Emil Loubet, președintele Republicii franceze. — 17. Umberto, regele Italiei. — 18. Prof. Grig. To-cilescu. — 19. Frunțașii comunei Galeș: Preotul, primarul și notarul, la 1867.

Cel mai frumos

între toate călindărele dela noi. Hârtie fină, re noue, despar frumos, împodobit cu 19 ilustrațiuni!

„România la Roma”. Raport amănunțit despre mândrele și imposantele serbări din „Forul Traian” cu ilustrațiuni.

Prețul tot cel vechiu numai

20 cr.

„Răvașul Nostru”.

Icoană fidelă despre toate întâmplările de peste an din viața politică, culturală, literară și economică a Românilor. „Răvașul” e împodobit cu ilustrațiuni ca:

Împăratul-Rege — Țarul Rusiei. — Suveranii României. — D-na Bădilă etc.

„Liga Română”.

„E un călindăr drăguț, interesant și instructiv, care n'ar trebui să lipsească din casa nici unui Român doritor de a fi în curentul afacerilor românești de peste munți.

Sub titlul „Răvașul nostru”, călindarul publică cronică întregă a cauzei naționale. O serie de bine reușite ilustrațiuni dau publicațiunei un aspect cât se poate de simpatice.